

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului și de inculpatul Mațcan Vladimir, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Mațcan Vladimir Ion, născut la 20 martie 1994, originar s. Sevirova, r-nul Florești, domiciliat mun. Bălți, str. Calea Ieșilor 110, ap. 20.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.05.2015 – 09.07.2015;

Instanța de apel: 20.07.2015 – 02.12.2015;

Instanța de recurs: 05.02.2016 – 18.05.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 09 iulie 2015, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Mațcan Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la 12 (doisprezece) ani închisoare;
- art. 208 alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare;
- art. 317 alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 13 (treisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt, că Mațcan Vladimir la 11 februarie 2015, aproximativ la ora 22:45, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în locuința tatălui său Mațcan Ion, amplasată pe adresa s. Sevirova, r-nul Florești, împreună cu o persoană minoră, în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, știind cu certitudine că ultimul nu a atins vârsta majoratului, l-a determinat pe ultimul și i-a provocat dorința de a participa la săvârșirea unei infracțiuni, apoi, împreună, cu scopul de a-l omorî pe Mațcan Ion, i-au aplicat acestuia multiple lovituri cu lama unui cuțit în regiunea cutiei toracice, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora victima a decedat la fața locului.

Tot el, la 20 martie 2015, aproximativ la ora 01:00, aflându-se în izolatorul de urmărire penală al IP Florești, unde se afla sub arest preventiv în baza mandatului de arestare preventivă nr. 14-5/15 din 20 ianuarie 2014, eliberat de către Judecătoria Florești, cu scopul de a evada din locul de detenție, intenționat, cu ajutorul unui obiect metalic și a unei linguri din metal, a deschis ușa celulei în care era deținut și ușa de la izolator, apoi strecurându-se printre grățile metalice și sârma ghimpoasă a evadat din izolatorul de urmărire penală al IP Florești.

În scurt timp, a fost depistat și reținut de către inspectorul pentru sistematizarea circulației rutiere al IP Florești, locotenent major de poliție, Lozan Viorel și întors la locul de detenție.

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel în partea stabilirii pedepsei, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Mațcan Vladimir să fie recunoscut vinovat în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j), 208 alin. (1), 317 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea următoarelor pedepse:

- în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, 13 (treisprezece) ani 4 (patru) luni închisoare;

- în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, 2 (doi) ani închisoare;

- în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, 2 (doi) ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 17 (șaptesprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Întru argumentarea cerințelor sale, procurorul a invocat, că prima instanță i-a aplicat inculpatului o pedeapsă mai blândă decât cea solicitată de partea acuzării, pedeapsa nefiind proporțională faptelor săvârșite de Mațcan Vladimir.

În acest context, a evidențiat procurorul că Mațcan Vladimir a săvârșit infracțiunea de omor în privința tatălui său, o infracțiune care face parte din categoria infracțiunilor excepțional de grave, prin săvârșirea căreia a dat dovadă de o lipsă totală de respect față de normele conviețuirii sociale și morale.

Totodată, partea acuzării a evidențiat, că evadând din izolatorul de detenție preventivă, inculpatul a demonstrat că nu regretă faptele săvârșite și nu dorește să-și asume responsabilitatea pentru aceste fapte, mai mult a atras la săvârșirea infracțiunii de omor o persoană minoră, împiedicând dezvoltarea psihologică normală a acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 decembrie 2015 a fost admis apelul din alte motive decât cele invocate de procuror în cererea de apel, casată parțial sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Mațcan Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la 12 (doisprezece) ani închisoare;

- art. 208 alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare;

- art. 317 alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 13 (treisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În rest, au fost menținute dispozițiile sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a remarcat, că prima instanță judecând cauza penală în privința inculpatului Mațcan Vladimir, contrar prevederilor art. 394 Cod de procedură penală, a emis sentința de condamnare constatând vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 145 alin. (2) lit. i), j), 208 alin. (1), 317 alin. (1) Cod penal, însă în partea descriptivă a sentinței a descris doar faptele criminale în baza art. 208 alin. (1) și 317 alin. (1) Cod penal, omițând descrierea ca fiind dovedită fapta prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, așa după cum a fost adusă învinuirea potrivit ordonanței de punere sub învinuire din 23 aprilie 2015 (f. d. 100-101, vol. II) și rechizitoriului (f. d. 118-125, vol. II).

La fel, instanța de apel a evidențiat, că prima instanță în partea descriptivă a sentinței, contrar explicațiilor date la pct. 5 alin. (3) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19 iunie 2006 „Cu privire la sentința judecătorească” a indicat persoana împreună cu care inculpatul Mațcan Vladimir a săvârșit infracțiunea, necătfind la faptul că, persoana respectivă era minoră iar cauza în privința acestei persoane a fost disjunsă într-o procedură separată și la momentul pronunțării sentinței în privința lui Mațcan Vladimir, persoana în privința căreia cauza a fost disjunsă, nu era condamnată.

Judecând apelul, instanța de apel a considerat relevante explicațiile conținute în pct. 21 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, precum și explicațiile din pct. 30 alin. (3) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16 decembrie 2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”.

4.2. Așadar, instanța de apel a stabilit, că probele administrate pe cauză corespund cerințelor stipulate de art. 101 Cod de procedură penală, sunt pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, fiind în coroborare între ele și demonstrând pe deplin vinovăția lui Mațcan Vladimir în cele incriminate, însă prima instanță incorect a constatat vinovăția inculpatului printr-un singur episod în baza art. 208 alin. (1) și art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, fără a lua în considerație conținutul actelor de învinuire a acestuia în care vinovăția inculpatului a fost constatată separat în baza fiecărui articol.

4.3. Prin urmare, instanța de apel a constatat în fapt, că Mațcan Vladimir la 11 februarie 2015, aproximativ la ora 22:45, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în locuința tatălui său Mațcan Ion, amplasată pe adresa s. Sevrova, r-nul Florești, împreună cu o persoană minoră în privința căreia cauza a fost disjunsă într-o procedură separată, știind cu certitudine că ultimul nu a atins vârsta majoratului, l-a determinat pe ultimul și i-a provocat dorința de a participa la săvârșirea unei infracțiuni, apoi împreună, cu scopul de a-l omorî pe Mațcan Ion, i-au aplicat multiple lovituri cu lama unui cuțit în regiunea cutiei toracice, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora victima a decedat la fața locului.

Tot el, la 11 februarie 2015, aproximativ la ora 23:00, aflându-se în locuința tatălui său Mațcan Ion, amplasată pe adresa s. Sevrova, r-nul Florești, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu o persoană minoră în privința căreia cauza a fost disjunsă într-o procedură separată, cu scopul de a-l omorî pe Mațcan Ion, dându-și seama că prin acțiunile sale pune în pericol viața ultimului și că aceste acțiuni pot duce la moartea lui, intenționat, atât el, cât și persoana minoră în

privința căreia cauza a fost disjunsă într-o procedură separată, i-au aplicat lui Mațcan Ion multiple lovituri cu lama unui cuțit în regiunea cutiei toracice, cauzându-i vătămări corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 41 "D" din 13 martie 2015, se califică în ansamblu ca periculoase pentru viață, în rezultatul cărora, victima a decedat la fața locului.

4.4. Cu referire la apelul procurorului, care a fost declarat în partea stabilirii pedepsei, instanța de apel a stabilit, că prima instanță la capitolul individualizării pedepsei penale, corect s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. art. 61 alin. (2), 75 Cod penal, ținând cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiuni care fac parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, grave și excepțional de grave, de motivul săvârșirii infracțiunilor, de persoana inculpatului, de circumstanțele care agravează sau atenuază răspunderea penală, de faptul că a recunoscut vina în săvârșirea celor trei infracțiuni, căindu-se sincer, la locul de trai se caracterizează pozitiv, trăiește în concubinaj, are la întreținere un copil minor, succesorul părții vătămate nu are careva pretenții față de inculpat, solicitând ca inculpatul să nu fie pedepsit aspru, circumstanțe agravante în privința inculpatului nefiind stabilite.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont de influența pedepsei asupra corectării vinovatului și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, astfel considerând că pedeapsa aplicată va asigura scopurile pedepsei, fiind una echitabilă faptelor infracționale săvârșite și fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare a vinovatului.

Cu referire la argumentul procurorului precum că, pedeapsa stabilită de prima instanță este una prea blândă, instanța de apel a menționat, că practica judiciară demonstrează că pedeapsa prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt care poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, iar o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

5. Avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, invocând asprimea pedepsei, solicitând rejudecarea cauzei cu emiterea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În motivarea recursului apărarea a invocat, că deși inculpatul nu a contestat sentința cu apel, în rezultatul aflării în detenție consideră că pedeapsa aplicată este una prea aspră, chiar și în pofida judecării cauzei penale pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală.

Este de opinia, că faptele imputate inculpatului în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, au fost greșit calificate, deoarece trebuiau a fi calificate ca tentativă de evadare din locurile de detenție.

Totodată, se invocă greșita individualizare a pedepsei de către instanțele de fond, fără a fi luată în considerație recunoașterea vinovăției de către inculpat și căința sinceră, că succesorul părții vătămate Mațcan Dumitru nu are pretenții față de inculpat și solicită aplicarea unei pedepse mai blânde.

5.1. Inculpatul, la 26 aprilie 2016, prin intermediul oficiului poștal, a declarat recurs, prin care își susține nevinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, menționând că a fost amenințat și presat să recunoască vinovăția în săvârșirea unei infracțiuni pe care el nu a comis-o, despre care fapt ar putea să relateze și un martor.

6. Procurorul, a depus referință pe marginea recursului declarat de avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului, în care a solicitat respingerea acestuia, din motiv că criticele recurentului sub aspectul individualizării pedepsei, care se încadrează în temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu și-a găsit reflectare în speța dată, deoarece instanța de apel la stabilirea pedepsei a ținut cont de toate prevederile legale, de circumstanțele cauzei și a adoptat o soluție corectă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, ținând cont și de argumentele expuse în referință, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat de avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat, se atestă că recurentul a indicat ca temei pentru declararea recursului art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, însă instanța de recurs atestă că recurentul nu a specificat nici unul din cele cinci temeiuri prevăzute exhaustiv în punctul indicat.

Prin urmare, Colegiul penal menționează, că referitor la legalitatea deciziei contestate prin prisma temeiului menționat nu se va expune, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Mai mult, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, reieșind din esența argumentelor invocate de avocatul Rotari Mihaela, Colegiul penal semnalizează prezența temeiurilor de casare prevăzute de pct. 10), 12)

alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale sau când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Cu referire la criticele invocate de recurent la capitolul individualizării pedepsei aplicate inculpatului Mațcan Vladimir, instanța de recurs reliefează că acestea nu și-au găsit confirmarea, deoarece conform prevederilor art. 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Potrivit doctrinei de specialitate, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

La caz, prezintă importanță faptul, că examinarea cauzei în privința inculpatului Mațcan Vladimir a avut loc în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-a recunoscut vinovăția integral și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată.

Instanța de apel, judecând apelul procurorului, a constatat netemeinicia argumentelor invocate de acesta cu privire la blândețea pedepsei aplicate, constatând, că prima instanță corect i-a aplicat pedeapsa inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, 12 (doisprezece) ani închisoare, în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, 2 (doi) ani închisoare, în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, 2 (doi) ani închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a stabilit acestuia pedeapsa definitivă 13 (treisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În acest context, Colegiul penal conchide, că instanța de apel la compartimentul individualizării pedepselor aplicate, corect a reținut concluziile primei instanțe, care a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, luând în considerație faptul, că infracțiunile incriminate inculpatului fac parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, grave și excepțional de grave; drept circumstanță atenuantă a fost stabilită recunoașterea vinovăției, iar circumstanțe agravante în sensul art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite; de personalitatea inculpatului, care este caracterizat pozitiv, trăiește în concubinaj, are la întreținere un copil minor, succesorul părții vătămate nu are pretenții față de el.

Prin urmare, alegațiile apărării în sensul, că instanțele de fond nu au luat în considerație la stabilirea pedepsei faptul că inculpatul și-a recunoscut vinovăția și se căiește de faptele săvârșite și că succesorul părții vătămate nu are pretenții față de inculpat, nu pot fi reținute, fiind apreciate de instanța de recurs ca declarative.

Aici urmează a se specifica, că chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În sensul prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

De altfel, instanța de recurs reținând prevederile art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, menționează și faptul, că inculpatul neutilizând calea de atac apelul, a acceptat în mod tacit soluția primei instanțe, pe când instanța de apel judecând apelul procurorului, prin soluția adoptată nu a înrăutățit situația inculpatului, motiv din care se constată că invocarea de către partea apărării a dezacordului în instanța de recurs cu referire la pedeapsa aplicată de către instanțele de fond, este lipsită de suport juridic.

De asemenea, este lipsit de suport juridic și argumentul recurentului sub aspectul pct. 12 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în sensul că faptele imputate inculpatului în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, au fost greșit calificate, deoarece trebuiau a fi calificate ca tentativă de evadare din locurile de detenție.

Or, după cum se evidențiază în jurisprudența Curții Supreme de Justiție, înaintând cererea cu privire la examinarea cauzei în procedura simplificată conform art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptei așa cum a fost reținută prin rechizitoriu, la rândul său instanța de judecată până la adoptarea soluției privind admiterea sau respingerea cererii inculpatului, este obligată să verifice aspectul dacă fapta inculpatului a fost încadrată just în conformitate cu dispozițiile prevăzute de Codul penal.

Din momentul pronunțării încheierii cu privire la admiterea cererii privind examinarea cauzei în procedura simplificată, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate.

În cazul supus examinării se va sublinia, că orice obiecții ale inculpatului referitor la încadrarea juridică a faptelor imputate, urmau a fi înaintate până la pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii de soluționare a cauzei în procedura simplificată, pe când invocarea acestor argumente în instanța de recurs, fără utilizarea căii de atac apelul împotriva sentinței primei instanțe, este neîntemeiată.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii adoptate în cauza penală și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului Mațcan Vladimir, ca fiind vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de inculpatul Mațcan Vladimir, la 26 aprilie 2016.

Potrivit art. 432 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că, recursul este declarat peste termen.

Termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui fiind stabilită prin lege. El este absolut și are caracter imperativ, adică depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar dacă totuși recursul a fost declarat după expirarea termenului el urmează a fi respins ca tardiv, cu excepția când întârzierea a fost determinată de motive întemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit dispozițiilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal constată, că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată al instanței de apel din 02 decembrie 2015 (f. d. 242, vol. II), dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat în prezența inculpatului Mațcan Vladimir, care a fost înștiințat că pronunțarea deciziei integrale va avea loc la 23 decembrie 2015.

Așadar, la 23 decembrie 2015, conform procesului-verbal al ședinței de judecată, a fost pronunțată decizia motivată, în prezența inculpatului Mațcan Vladimir și al avocatului acestuia Rotari Mihaela (f. d. 242, verso vol. II), copia deciziei integrale fiindu-le înmănată contra semnătură, fapt ce rezultă din recipisa anexată la materialele cauzei (f. d. 253, vol. II).

Astfel fiind, reieșind din prevederile art. 422 Cod de procedură penală, în speță, termenul de declarare a recursului urmează a fi calculat începând cu 24 decembrie 2015 și care a expirat la 25 ianuarie 2016, aceasta fiind și ultima zi pentru declararea recursului.

În speță, Colegiul penal a stabilit, că recursul ordinar înaintat de inculpatul Mațcan Vladimir, a fost depus la 26 aprilie 2016, adică cu omiterea termenului de 30 de zile stabilit de lege pentru declararea recursului ordinar.

Având în vedere că, în situația când instanța de recurs respinge recursul ca fiind tardiv, nu se expune asupra circumstanțelor de drept ale cauzei și legalității hotărârii adoptate, din acest punct de vedere, nu există temeii de a se expune asupra legalității deciziei instanței de apel referitor la criticele invocate de inculpat în cererea de recurs nominalizată.

În astfel de circumstanțe, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că lipsesc temeiuri

de drept de casare a hotărârii adoptate în cauză și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpatul Mațcan Vladimir, ca fiind declarat peste termen.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului și de inculpatul Mațcan Vladimir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Mațcan Vladimir Ion*, al avocatului Rotari Mihaela în numele inculpatului - ca fiind vădit neîntemeiat, iar cel declarat de inculpatul Mațcan Vladimir - ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 iunie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev